

FOLK OG LAND

NR. 31 — 10. ARGANG ..

LØRDAG 28. OKTOBER 1961

LØSSALG 75 ØRE

REIDAR MELAND
NEDRE HOLMET. 2
STAVANGSTR. 59

Dramaet på Syrebekkstøylen i Rauland Feilaktige dommer for «drap» som må revideres

En artikkelserie av Alexander Lange

Lensmann Torgeir Lognvik (tilv.) og minister dr. Gulbrand Lunde i Njardarheim Veidemark.

I.

Til lensmann i Rauland Torgeir Lognvik på Ny-stog, denne sagagård som er fredlyst av Riksantikvariet siden 1936 og er nærmeste nabo til professor Skeies fødested — kom en aften en nabo, Jon Landsverk, og sa at han ville påvise stjålne rasjonerte matvarer. De avtalte da at de skulle dra avsted neste morgen kl. 08.00 (søndag 11. mars 1944).

Landsverk kom til lensmannen til avtalt tid og de gikk på ski. Ved en myr som heter Sagamyren spratt det plutselig frem to mann fra et bakhold 10—15 meter borte fra lensmann Torgeir Lognvik og «lokkeduen» Jon Landsverk. Den ene bakholdsmannen skjøt skremmeskudd og kommanderte hendene opp på lensmannen. Etter å ha konstatert at lensmann Lognvik var våpenløs,

ble han som fange av de tre ført til Syrebekkstøylen, ca. 7 kilometer fra lensmannsgården. Det ble sagt til lensmannen at han ble tatt fordi han angivelig skulle ha fått Kåre Kvevik, som var vaktmann i Hirdens Alarmenhet, til å undersøke forskjellige hytter rundt Rjukan og Møsdammen. Lensmannen skjønte at han skulle drepes, men han ville ta enhver sjanse til å kjempe for sitt liv.

Det fremgår av sakens dokumenter og de stenografiske forklaringer som er i nedskriverens besittelse, at lensmann Lognviks rettskrenkende ukjente fangevoktere brøt opp låsen på støylen og gikk inn i selet som bestod av to rum. klokken var ca. 11.00. — Etter en stund gikk den ene av karene. Det ble sagt at han skulle hente sjefen, som dokumentene viser var professor Tronstad, en fra England i det okkuperte Norge hemmelig landsatt britisk (men norskfødt agent). Han som hentet Tronstad var Einar Skinnarland. Han kom ikke tilbake til støylen, før begge de forbrødrene Lognvik ukjente menn, Tronstad og G. Syverstad var fallt —.

Einar Skinnarland har for herredsretten avgitt en eiedommelig, be-ediget forklaring, tiltross for at han ikke var til stede under kampen. Siden dro Skinnarland til Canada, og møtte ikke opp i lagmannsretten, hvor hans uriktige forklaring atter gjorde tjeneste. Jon Landsverk som fikk sjokk under skytningen og kastet seg på gulvet til alt var over — har først forklart at Syverstad åpnet ilden. Siden har han prøvet, og har øyensynlig fått rettene til å tro at tre sterkt bevapnede menn, hvorav to var spesialutdannet i nærkamp med og uten våpen, overhode ikke kom til skudd. mens fjellbonden Johans Lognvik fikk skutt de fem skudd i den gamle revolver, hvorav tre skudd var nok ... Dette etter to varselrop og etterat Gunnar Syverstad hadde skutt først.

I støylen spurte Leif Tronstad den fangne lensmann Lognvik om forskjell (Forts. s. 6)

Arminius:

De internasjonale organisasjoner

Noen betraktninger i tilknytning til dagens problemer

Vi nevnte i forrige nummer i en artikkel «Tyskland og vi» de sørgelige frukter Tyskland nå høster av Adenauerpolitikken. Selv de mest entusiastiske tilhengere av den overilede og skjebnesvangre beslutning om å lenke det tyske rikets skjebne til USA-politikken begynner nå å få en beklemmende følelse av at mennesket lever ikke av brød alene. Det er vel og bra med den materielle velstand og det Wirtschaftswunder som fulgte i dollaravtalens spor, men i et folk som i den grad som det tyske har vært fylt av bevisstheten om en historisk misjon, er det sikkert rystende for de fleste i dag å oppdage at alt dette har skjedd på bekostning av de helligste verdier, på bekostning av rikets enhet. Hva denne oppdagelse vil føre til i siste instans kan bare fremtiden vise.

For i det hele tatt å kunne forstå hva som ligger bak en slik åpenbar selvmordspolitikk fra tysk enhetstankes synspunkt, må en kanskje først og fremst ta i betraktning at Vest-Tysklands politikk i dag bestemmes av en slags halvtyskere innsatt av okkupasjonsmaktene. Det var alle de som var villige til på de mest ydmygende betingelser å samarbeide med Mor-

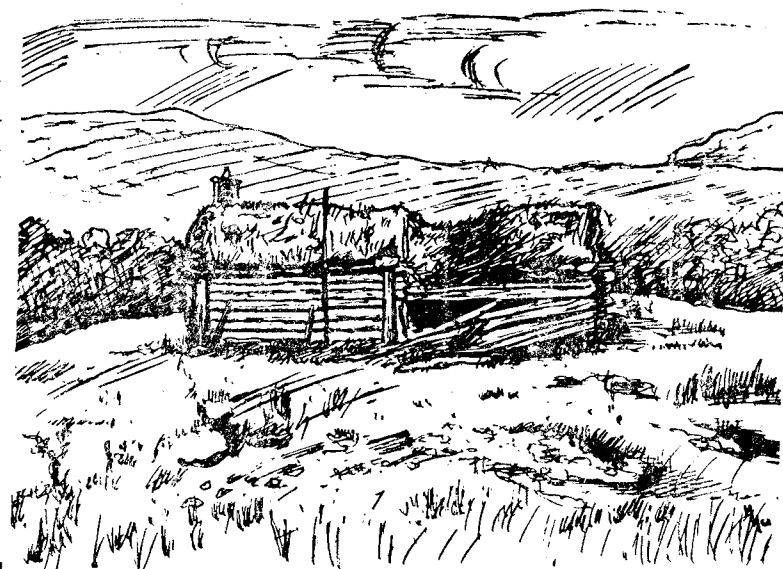

Tradisjonelle separatistinteresser gjør seg gjeldende hos Adenauer og mange av hans feller.

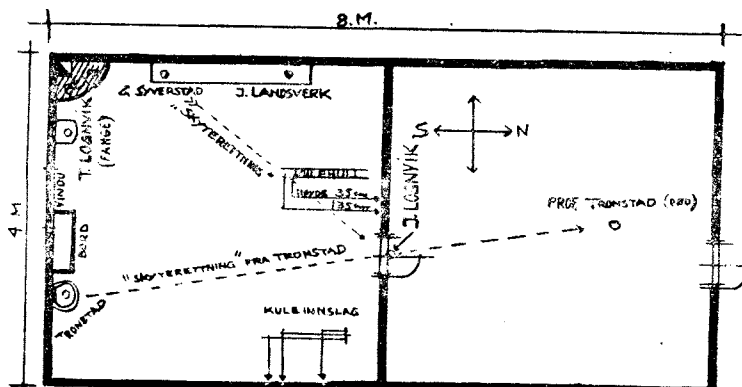
genthaufolkene som ble overlatt den politiske ledelse i det arme Vest-Tyskland, som fikk lisens til pressevirksomhet, og som i dag fremdeles fører det store og avgjørende ord med et vilt hat mot det regime som fallt i grus.

Riktignok er det så at folket i valg i de senere år har hatt anledning til å uttale seg, men også i Tyskland er demokratiet så velutviklet at folket i virkeligheten ingenting har å si. Der som her er det partistyrene som har all makt, og der som her er det sørget for at det minst mulig

(Forts. side 7)

Syrebekkstøylen i Rauland, hvor Johans Lognvik i kamp 11.3. 1944 mot overmakt unnsatte sin yngre bror — den av ukjente, sterkt bevapnede menn illegalt bortførte, våpenløse lensmann Torgeir Lognvik, som skulle likvideres. Tegning: Henry R. Hagerup.

Situasjonsskisse. Johans Lognvik kom inn gjennom det ytre rum. Utenfor lå fire par ski på sneen. Blant dem gjenkjente han sin brors og forstod at noe galt var på ferde. Skisse: H. R. Hagerup.

«Barna må få vite sannheten fra krigens tid»

Sa presten – og fikk dette svaret fra Johan Baastad

(Fortsatt fra forrige nr.)

Takket være Nasjonal Samlings forsonlige og korrekte opptreden etter folkerettens bestemmelser, så fikk vi her i landet brødmel og andre matvarer fra Tyskland. Selvfølgelig fikk Tyskland fisk og annet fra oss, men vi bør merke oss at halvdelen av hvert brød vi spiste hadde vi fått fra Tyskland, og da freden kom hadde vi fått varer for mange hundre millioner mere enn vi hadde levert for.

En okkupasjon er jo alltid et mørkt blad i historien, men tross alt kom vistnok Norge bedre gjennom denne enn noe annet okkupert land. Danmark muligens unntatt. De ekte Nasjonal Samlings medlemmer gjorde alt de kunne for å holde det gående både på den ene og andre måten. En god støtte hadde de i industrien og forretningsstanden, som dannet «Det tyske handelskammer i Norge» med over 800 medlemmer, deriblant alle de største industribedrifter.

Desverre ble der flere og flere i Norge — som oppildnet av radio fra London — ikke aktet på folkerettens bestemmelser, men trodde de tjente sitt land ved å stikke «kjepper i hjulene» for tyskerne. Desverre ble mange av disse hennert eller satt i konsentrasjonsleir. Og hadde ikke Nasjonal Samlings medlemmer så iherdig arbeidet for å få disse benådet eller satt i frihet, hadde nok tallet vært langt høyere.

Jødeforfølgelsen må ikke glemmes, for det var vel det mest tragiske som foregikk under hele okkupasjonen. Den ble av rikskommissær Terboven satt igang dagen etter at en reiseleder (han var forresten her fra bygda) i fylla skjøt en politibetjent på toget mellom Sarpsborg og Halden. Så ble de fleste jøder sendt i konsentrasjonsleir til Tyskland. En hel del av dem hadde imidlertid fått stukket over grensen til Sverige. Vi hadde mange slike veivisere her i bygda. To av dem skulle følge ekteparet Feldmann til grensen. De drog til skogs med dem og ved Skrikerudtjernet slo de ekteparet ihjel ranet dem og kastet likene i tjernet. Begge mordere ble frifunnet, og det tjener lagmannsretten til liten ære at så ble gjort, men det var typisk for rettsvesenet i de dager.

Hva jødeforfølgelsen angår så ligger denne vesle bygda i teten med ugjerninger desverre. Det var også på tale å tappe ut Skrikerudtjernet, for å se om de fant flere lik der. Ennå forteller folk om at de flere ganger under okkupasjonen hørte hjerteskjærende skrik oppe fra skogen der.

Dette mørke kapittel er jeg i tvil om man bør fortelle barna. Det er så grufullt, så selv om det er sant, mener jeg det er best jo fortære det blir glemt.

Og så var det vår kirke, der den fredelig ligger på høyden. Det var radiomottager bak altertavlen, radiosender i orglet og våpenlager i likkjelleren — alt i strid med folkeretten.

Og så bør de få grundig kjennskap til hvordan freden og frigjøringen artet seg. At så å si alle Nasjonal Samlings medlemmer ble arrestert. Grunnen til dette var nok flere. N.S.-medlemmene hadde under okkupasjonen, grunnet sitt ansvar, måttet optre bestemt, og mange syntes hårdhendt. Det var adskillige som var blitt sjaltet ut av sine stillinger fordi de motarbeidet N.S.'s bestemmelser. Disse som hadde ment de var uunnværlige, men fikk se at det gikk like godt om de var satt utenfor, så nå en sjangse til hevn, og hevnen viste seg å være søt. En annen grunn var at regjeringen jo ikke ville være ved at den hadde dratt krigen inn over landet p.g.a. sin politikk, og således trengte noen å kaste skylden på, og da var N.S. en kjærkommen sydebukk. Der ble satt igang straffefølgning mot titusen på titusen, fengslene ble overfylte, og man opprettet konsentrasjonsleire. — Dødsstraffen ble innført og mange ble dømt til døden og skutt. Nå var det riktig blitt fred i landet.

Her i bygda var det ingen som ville arrestere N.S.-folkene og en måtte få kommunister fra nabo-bygde til å gjøre det. Lederen for disse var en som hadde sittet i fengsel i 6 mndr. for assurance-svik. Dette forhold var typisk for den tid. De arresterte ble først kjørt til Mysen, her ble hjelpefengslet på Momarken fylt, resten ble transportert til en skole i Askim. Her ble en vitne til hevrens sødme, hvis noen i det hele tatt hadde noe å hevne. Det meste var vel sadistisk fryd. Her ble en vitne til at folk helt opp i syttitårene ble hundset og plaget, og nesten uten mat. Her ble holdt andakt for fangene. Kjøpmann Rui kom anstigende med bibelen i hånden og revolveren i beltet, og talte om kjærlighet.

Her i Trøgstad var der olsokstevne på Trøgstadtnet sommeren 1945, og foredragsholder var ingen ringere enn kirkestatsråden presten Conrad Bonnevie-Svendsen. Han uttalte bl.a. da han han nevnte okkupasjonsstiden: «Vi måtte av og til opptre som banditter».

Og ikke å forglemme hvordan frontkjemperne ble behandlet, de som mente å se faren fra øst og som hadde kjempet mot russerne sammen med frivillige fra Sverige, Danmark, Nederland, Belgia, England, Frankrike, Spania, samt alle øststatene, randstatene og Finnland, ialt frivillige fra 14 forskjellige nasjoner. At disse gutter bl.a. gjennom Dagbladet ble forkynt at de alle skulle skytes. At de ble hundset og plaget og at krykker ble spent vekk for dem som hadde mistet ben.

At disse gutter på 16 - 18 år og

oppover allerede da så den fare som det tok flere år før de styrende fikk øye på. I dag er jo faren fra øst skrekken for hele den siviliserte verden.

Og som før nevnt om kapitulasjon 10. juni 1940, hvor kommanderende general Ruge ved oberst Roscher-Nilsen overga alle stridskrefter tillands, tilsjøs og i luften, samt alle depoter og militære anlegg, materiell og mannskap og forpliktet seg til å sette istand flyplasser, og — at krigen likevel holdt på til i 1945.

Vi her i Trøgstad har så lett for å dra sammenligninger mellom kaptein Hals og general Ruge. Kaptein Hals overga Fredrikstad befestninger i 1814, han ble stilt for krigsrett og dømt til døden, men ble i siste stund benådet og i dølgsmål transportert til sin eiendom Solberg i Trøgstad. I slutten av 1800-årene fikk han kongens tillatelse til å vise seg for sin husstand. General Ruge overga alt — hele landets befestninger og anlegg, materiell og mannskap mens krigen fremdeles pågikk. Han ble ikke tiltalt, men derimot tildelt en æresbolig like ved Trøgstads grense.

Kapitulasjonsavtalen kunne også barna få studere.

En må heller ikke glemme regjeringens arbeide i London. At den der komponerte en ny lov, den såkalte landssvikanordning, hvorefter de kunne dømme sine politiske motstandere både til straff og eiendomsinndragning, stikk i strid med paragraferne 97, 99 og 104 i grunnloven.

At professor Frede Castberg i radioen nylig tok bestemt avstand både fra den såkalte Elverumsfullmakten og den kollektive avstraffelse.

Likeledes bør man fortelle om at regjeringen i London vedtok den såkalte «Bigamilov», uten at der her i landet ble reist protester hverken fra kirkelig eller annet hold.

At tre statsråder ved en vitneavhøring benektet å ha sett kapitulasjonsavtalen, men at det viste seg at de alle tre hadde satt sitt navnetrekk på denne.

Det er således meget barna bør få høre sannheten om. Og så bør barna få vite at de hets- og eventyrfilmene som nå og da fremvises, ikke er virkelighet. F.eks. grunnen til senkningen av Tinnsjøfergen, Broen over Quai, sannheten om hakekorset m. fl. Likedan med mange bøker, f.eks. Eva Brauns dagbok, Anne Franks dagbok og nå har også en gutt kommet med en dagbok.

Ja, dette var noen av de sannheter barna burde få vite. Jeg kunne regne opp lenge på denne måte, men vil i stedet henvise til endel bøker som er utkommet og som er skrevet av personer som aldri har vært medlemmer av N.S., men tvertimot motstandere har flere av dem vært. Jeg nevner noen:

Martha Steinsvik: Frimodige

Så løsaktig var dommen over Quisling —

Major Kjelstrup bevitner at Quislings besøk i FD fant sted 10. april 1940.

I en del artikler i FOLK OG LAND har signaturen O. K., som dekker en person med førstehåndskjennskap til saken, påvist en rekke uetterretteligheter i den dom lagmannsretten avsa over Quisling. Det har dreiet seg om en sammenblanding av hendelser 9. og 10. april 1940. Hensikten med denne sammenblanding har vært å påføre Quisling samarbeide med den tyske okkupasjonsmakt på et tidspunkt da han fremdeles var privatmann, altså før han — i den tro at konge og regjering hadde bragt seg selv i sikkerhet i Sverige og lot landet klare seg som det best kunne — hadde overtatt makten som statssjef, som en provisorisk ordning (som det het i flere vitneforklaringer) for å redde landets suverenitet og hindre at det gikk med Norge som med Polen året før.

Tiltross for at avdøde direktør for Norsk Rikskringkasting, Egil Sundt, i retten

ytringer.

Major Langeland: Dømmer ikke. Forat I ikke skulle dømmes.

(Langeland var sjef for motstandsørsla under okkupasjonen).

Advokat Kjør-Mort: Det urettferdige rettsoppgjør.

Overlege Scharffenberg: Aktstykker.

Samt 5 brosjyrer av prost A. E. Hedem. Jeg vedlegger den siste. Håper å få høre Deres mening om det her antydde.

ærbødigst

Johan Baastad, Båstad

Pussig nok forholdt presten seg taus etter å ha mottatt disse sannheter som han etterlyste og Baastad skrev da i mai et nytt brev til ham, hvori det het:

For en tid siden sendte jeg et brev til Dem, samt en brosjyre. Jeg bad om å få høre Deres mening, angående de i brevet nevnte synsmåter, men har ikke hørt noe fra Dem angående dette. Jeg tør derfor igjen anmode Dem om en uttalelse all den tid det gjelder barnas opplæring. Jeg vedlegger derfor porto.

Som en etterskrift til mitt forrige brev, tør jeg nevne noe her fra sognet, som barna muligens burde vite, all den tid det gjelder sannheter fra krigens tid.

Vi har to sagbruk og høvlerier her i sognet, og begge disse solgte flylemmer til tyskerne før kapitulasjonen 10. juni 1940. At sjefene for disse bruk var de mest iherdige og aggressive granskere av de såkalte landssvikere sommeren 1945. Og at folk i alminnelighet lo av dette og sa at granskerne glemt å granske seg selv.

I håp om å høre fra Dem.

Ærbødigst

Johan Baastad.

Presten har fremdeles ikke svart.

bevitnet at Quislings aksjon for å få Bolærne til å innstille den hensiktsløse skytning som tyskerne truet med å besvare med de skarpeste forholdsregler etter at Oslo hadde kapitulert ved 12-tiden 9. april, foregikk 10. april, henla dommen både Bolærneaffæren, telefonsamtalen med oberst Hiorth, hans gamle partifelle og lagfører på Elverum og besøket i Forsvarsdepartementet — hendelser som henger intimt sammen — til 9. april. Den bygget da på en edfestet forklaring av direktør Gunnar Schjelderup og en likeledes edfestet forklaring av Bjarne Knudsen, som da var assistent i Forsvarsdepartementet og satt på statsrådens forværelse. Deres forklaringer gikk ut på at det var 9. april litt over klokken 13 at Quisling sammen med en tysk marineoffiser (marineattachéen Schreiber) og en sivil person (organisasjonslederen i Hirden) innfant seg i departementet og herunder hadde samtale med oberst Hiorth på Elverum og forsøkte å få kontakt med Bolærne.

Franklin Knudsen, Quislings daværende sekretær, bevitnet på den annen side at marineattachéen Schreiber først søkte kontakt med Quisling om kvelden 9. april, altså etter at han hadde proklamert seg som statssjef. Og organisasjonslederen i Hirden har erklært at det var 10. april han ledsaget Schreiber og Quisling til Forsvarsdepartementet. Han vet dette bestemt fordi han var bortreist fra Oslo 9. april.

For imidlertid å bringe endelig klarhet i dette, har vi henvendt oss til major F. H. Kjelstrup, som dengang var kontorsjef i Forsvarsdepartementet og som talte med Quisling under hans besøk i departementet. Han kan positivt erklære at besøket fant sted 10. april, idet departementet overhodet ikke ble holdt åpent etter de tidligste morgentimer 9. april. Etter at departementssjefen hadde forlatt Oslo, gav ekspedisjonssjef Helgerud ordre til å stenge kontorene. Personalet skulle gå hjem og møte opp igjen 10. april. Slik ble det også forholdt, og kontorene var altså stengt allerede mange timer før det påståtte besøk av Quisling med følge ved 13-tiden.

Denne forklaring, som jo er ganske avslørende når det gjelder de edfestede forklaringer til Schjelderup, Hiorth og Knudsen, som retten bygget på, stemmer helt med forklaringene til direktør Sundt og til organisasjonslederen i Hirden.

Og den underbygger i høy grad påstanden om at dommen over Quisling var i høyeste grad løsaktig.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ØDD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

I kulturundergangens tegn

FOLK OG LAND har gang på gang pekt på at det som holder på å skje i tiden er dette at en stadig skillinger ut den vesterlandske kultur i smått for billige demokratiske slagord uten reelt innhold. Dette er tendenser som gjør seg gjeldende i hele Vesteuropa, men vi merker det, som rimelig kan være, best her hjemme hos oss selv.

I den siste tid har vi fått bemerkelsesverdig støtte fra flere hold når det gjelder dette syn. Den aller siste er forlagsbokhandler Henrik Groth, som har holdt et stort foredrag for Østlandske Lærerstevne.

Utgangspunktet for foredraget var hva der ville skje med Norge og norsk kultur hvis vi gikk inn for Fellesmarkedet, og han spådde undergang for både kulturen og det norske kulturmenneske. Slik var hans dystre forutsigelse: «Vi vil antagelig bli en slags tilfredse halvmennesker, engelske pygméer, som vandrer rundt i en lokal kulturverden som ikke lenger er produktiv og befruktende».

Vi tror ikke dette er overdrevet. Sant å si har vi en beklemmende følelse av at bestemmende kretser i dette land i årtier nå har vært slike engelske pygméer, og at det hos Groth altså ikke dreier seg om forutsigelser, men om sagskrivning.

Men ellers er denne sagskrivning sann og treffende, det kan vi bevitne som var og er «anderledes» enn den store sløve flokk. Groth sa at «i Norge tok en slik utvikling fart allerede i 1920-årene. Dominerende meningsgrupper med faste klisjeer og kampprop organiserte seg i en slags åndelig krigsøkonomi. Skjerpingen av den politiske kamp — som ble særlig skarp i Norge — gjorde at enere og mindretall med avvikende eller nyanserte oppfatninger ble betraktet som sabotører. De herskende vindretninger blåste alle nyanser overende —».

Og han fortsatte: «Ikke et menneske, hverken dengang eller nå, har innsett hvor farlig denne utvikling var nettopp for vårt lille samfund. Vi vandret derfor videre på den brede vei som her mer enn noe annet sted måtte føre til en øredøvende, gruppebetont standardtenkning, forakt for maktesløse enere og minimumsmiljøer».

Selv om foredragsholderen talte om spesielt norske foreteelser, så var han likevel klar over det som FOLK OG LAND så ofte har fremholdt, at denne «middelmådighetens organisering mot de begavede og mot de uhensiktsmessige mindretall som følger de store demokratier. Men», sa han, «både i grad og konsekvenser ble dette alvorligere for Norge enn for de større land i verden. — Det dannet seg noe jeg vil kalle et sentralt kringkastingslivssyn, som alle måtte slutte seg til om det skulle gå dem vel i landet».

Det er naturligvis ikke mange som har kunnet holde ryggen stiv under et slikt press, og derfor er da også dagens robotsamfund en kjennsgjerning. Dette blads lesere representerer i stor utstrekning folk som opponerte mot den ensrettede massedumhet og derfor har det da heller ikke gått dem vel i det engelske pygméland som Groth skildrer så treffende.

Til gjengjeld kan de kanskje trøste seg med å representere nettopp det Groth peker på som nødvendig for at en kultur kan bestå: enerne, nyansene. Derfor er det også så uhyre viktig at vi heller ikke fremtidig lar oss male til viljeløs velferdsgrøt i den nydemokratiske flertallsstaten.

FOLK OG LAND er for sin del vel den eneste avis i dette land som i dag virkelig representerer et «annet syn» på storparten av dagens problemer. Vi er altså det Groth kaller en livgivende nyanse i det «sentrale kringkastingslivssynet». Derfor var det kanskje særlig på sin plass at Groth talte til de norske lærere, de som gikk i spissen da kring-

Freden er sikret

Vi skulle tro at den gamle dymanitard Nobel nå påny snur seg i sin grav, som han vel gjorde i 1936, da den norske Nobelkomite laget i stand Ossietzky-skandalen. For tydeligvis ser denne berømmelige komité det som sin hovedoppgave ikke å finne frem til den opplagte fredskandidat, men benytter tillitsvervet til å sjikanere andre lands regjeringer. Og make til fredsapostler som denne komité har plukket ut opp gjennom årene skal en da også lete lenge etter!

Men trass i alt er det vel en slags rekord den har satt i år med ikke mindre enn to fantastiske fredspriskandidater. Med all respekt for den avdøde generalsekretær Hammar-skjöld, så var det vel ikke akkurat fred som fulgte i hans spor. Det siste han foretok seg før han døde var som kjent å sette i brann det eneste forholdsvis fredelige område i det ulykksalige Kongo.

Den sorte Luthuli er det vel ingen andre enn komitéen selv som har hørt noe om før han nå får fredsprisen. Men tydeligvis en han en «antirasehetser» som lager bråk og spetakkel for den sørafrikanske regjering, og da så — Hans fredsinnsats synes å bestå i dette at han i motsetning til sine sorte brødre i Kongo og andre steder ikke myrder og herjer og ikke lager festmåltid på sine motstandere. Fordringene er tydeligvis ikke store hos en komité, som har kåret en av det tyske sosialdemokrati drømt landsforræder og en pater som var «motstandskjemper» under verdenskrigen til fredsdruer.

Men direkte nifst er det at disse underlige fredsprisutdelinger synes å være en slags varsler om krig og elendighet på samme måte som flammende kors på himlen, kometer med ildhaler og lignende i gamle dager. Etter Ossietzky-skandalen i 1936 kom verdenskrig II. Hva kommer etter Luthuli-skandalen?

kastingslivssynets representanter for en tid siden gikk til storm på FOLK OG LAND «med faste klisjeer og kampprop» for å søke å trække ned denne åndsfrihetens siste oase i dette land. Det var ikke lærernes skyld at det ikke lykkedes.

Daglig friske blomster

SYNNØVELIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

Hans Egede-Nissen:

MOTILD

Det var i begynnelsen av tredveårene jeg møtte en kjent konservativ politiker på gaten i Oslo og vi talte om den politiske situasjon i Norge. Selv hadde jeg da som høyres valgtaler trålet over store deler av det skjulte Norge og på mange steder gått spissrotgang med trusler og smedeord og flere steder den rene gammeltestamentlige stening. På politikerens spørsmål om jeg var forsikret mot denslags risiker, svarte jeg at i «demokratiet» (altså demodiktaturet Norge) måtte en nok ta eventuelle valgskader på egen kappe.

Da sa den engang så rakyggede mann: «Vi må tenne motild. — Det har man gjort i Tyskland». Nasjonal-socialismen var det store fanal som skulde gjøre det av både med materialisme, marxisme og alle de andre rosenrøde varianter og kulører. At politikerens senere hals over hode gjorde felles sak med dem han engang vilde svi av med sin motild, det er en annen saga, ryggen sviktet dessverre.

Men dengang jeg møtte ham, var han ennå ikke preget av sin ryggskade. Han hadde grundig lest Adolf Hitlers «Mein Kampf» og kjente godt til Hitlers sats om å møte marxismen med de samme brutale midler, som marxismens agenter og provokatører daglig benytter i sin kamp for sin giftige lære, for å anvende Arnulf Øverlands betegnelse om marxismen.

I intimt og solidarisk samarbeide med gangsterfinansien drev marx-apostler sitt undergravningsarbeide. Karl Marx var jo selv en exponent og stråmann for verdensanarkiets falanx av sammensvorne banditter av samme sataniske type som en senere generalagent som Sigmund Freud. Tar vi så i rekken av disse giftspredere og fabrikanter av åndelige narkotika Leo Trotski, så har vi tre nydelige nelliker foran oss, et triumvirat, en troika hvis make verden ikke har opplevet, der de som ondskapens yppersteprester har drevet sitt selsomme occulte spill og ved sin magi, sin dialektikk og svartekunster har fått en hel verden til å danse en vill dødningsedans utfor stupet. Skriften taler meget om besettelse av onde ånder, og selv blinde og døve som en Helen Keller burde og skulde nå kunne se og hø-

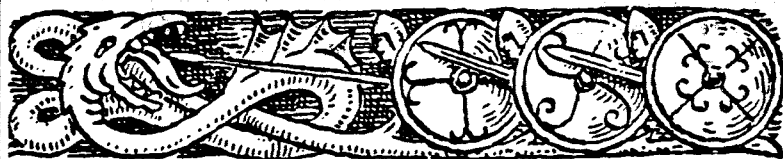
re hva vår elskelige avdøde politiker, som jeg nevnte ovenfor, allerede var klar over i begynnelsen av tredveårene, da han vilde fyre opp en motild mot djevelskapen.

Eiendommelig nok leser vi dags dato i systempressen: «Scotland Yard vil granske en påstand om at trotskister vil stanse den britiske motorindustri». Den trotskistiske arbeiderliga har nemlig befordret i trykken en brosjyre hvor den permanente revolusjon proklameres i logisk overensstemmelse med ovennevnte verdensgangsterprogram. Vi har tydeligvis å gjøre også her med verdens herrer i mørket, ondskapens hær under himmelrummet. Og Scotland Yard får nok begynne runeforskning av en spesiell art for å finne fram til innerste grunn til den evige ødeleggelsens atmosfære som herjer vår klode som en mare, som dreper og myrder, setter igang bak kulissene all verdens ve og våde, som driver sitt forborgne maskespill til våres alles forderv og undergang.

Dette var vår kjære politiker av førkrigs merke helt klar over. Men allikevel! — i stedet for å være med å tenne motild og slukke verdensbrannen som har luet og flammet opp i globalt omfang, så går trøste og bære oss vår gamle politiske julenisse av en parlamentariker hen og gjør sitt beste for å pøse vann på motilden og melder seg til tjeneste hos verdensligaen av toppgangstere, menn som Franklin Roosevelt, Trotski, Alger Hiss og utallige andre.

Så er det bare fra siste akt i dette sørgespill å berette at det ragnarok som vi allerede leser om i den norrøne apokalypse Völuspå, det er vølvens, seerskens spådom, er nå en realitet som utspilles for våre øyne. Er det ikke som Surt slynger ild over hele jorden, gjallarhornet lyder? Men slik må det med nødvendighet gå, når alle evige livslover trækkes ned og bulldoseres bort. Som man reder, så ligger man, og som man sår skal man høste. Muspels sønner med Surt i spissen og i følge med Fenrisulven og Midgardsormen kommer ridende og det brenner en blålilg ild både foran dem og etter dem. Er ikke dagens situasjon et autentisk foto av dette underverdens ildorkester?

Forts. side 6

Nansen og Quisling

Av Halldis Neegaard Østbye

Fridtjof Nansen og hans venn og medarbeider Vidkun Quisling.

De oratoriske spesialister på temaet Fridtjof Nansen har i den siste tid solet seg i glansen av vår store og berømte landsmann, og blant annet på grunn av det verdige humanitære arbeide som gikk under navn av Nansenmisjonen, i de hungerrammede områder av det russiske imperium.

Men om mannen som ledet arbeidet i dette pestbefengte inferno, Vidkun Quisling, ikke et ord. En hungerkatastrofe som rammet 50 millioner mennesker som følge av en tørkeperiode uten sidestykke, og hvis følger ble ytterligere forverret i det kaos som fulgte med bolsjevikenes maktovertagelse.

Mellom 30 og 50 millioner mennesker sultet, og den daglige ledelse av Nansenmisjonens hjelpearbeid i disse tyfuserjede og smittefarlige områder, lå i Quislings hånd.

*

For å gi et inntrykk av de forhold under hvilke Quisling arbeidet gjengis her noen avsnitt av en reportasje fra

Tidens Tegn skrevet av dets Russlandsekspert og medarbeider Albin Eines:

En kommandør i Budjonny's rytterkorps spurte plutselig: Har De hørt om de nelsøses landsbyer?... Der ble bare oldinger og barn igjen, soldatene som dro gjennom landsbyene voldtok kvinnene og etterlot seg syfilis, det skjedde gang på gang til slutt var disse byer en råtnende sump

Er dette sant, kommandør, spør Eines.

«Ja, hva skulle vi gjøre? Selv ikke kaptein Quisling kunne redde disse som forpestet alt omkring seg

... nei, ingen uten Quisling visste noen råd for å redde det som var livsdugelig bare de fikk litt mat. Så lite mat! (Han holdt frem siste ledd av lillefingeren).

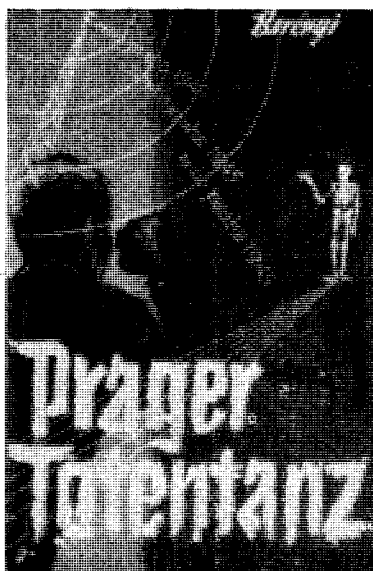
Kaptein Quisling skaffet mat til hundretusener kvinner og barn. Han kunne stjele Budjonny's hester og slakte dem for å la de uthungrede barn få noe å spise

«Under slike forhold var det Vidkun Quisling arbeidet?»

«Under slike forhold? Nei, meget verre forhold enn De kan drømme om i helvetet, sa den røde kommandør»

«Jeg visste ingen ting» sier Eines «om min landsmann som levet og virket derborte og var blitt til et sagn selv blant de mest herdede røde kommandører, i den mest forherdede hær i verden».

«Ingen ute i den siviliserte verden visste noe om dette, eller om denne mann, denne ensomme, mann, som på åstedet kjempet videre den kamp som Nansen kjempet i Europa mot verdens alle politiske kjeltringer for å skaffe medisin og mat

Et forord hvor forfatterinnen presenterer seg selv.

Mine ukjente lesere! Dere vil skjenke meg noen timer, og jeg vet ikke om jeg fortjener en så stor gave. For hva er det jeg hitil har ydet i mitt liv? Skrevet noen mer eller mindre dårlige romaner med omhyggelig stilisert handling og livløse aktører, som måtte marsjere hvor jeg ville i takt med klappingen av min skrivemaskin. Jeg lot dem leve, leve og dø som det passet meg. Ja, så suveren er forfatteren ved sitt skrivebord, nesten som en liten gud følger han seg.

Jeg spilte den allmektige skjebnes rolle i mine romaner, og ante ikke at skjebnen spilte med meg. Skjebnen er ikke så hemmelighetsfull og ulegemlig som man tror. Den kommer til oss, alltid høyst personlig, og viser oss den riktige vei, men som regel tar vi skjebnen for å være dens lille bror, tilfellet, og legger knapt merke til den.

Da jeg skulle bytte klosterscholens internat med det offentlige gymnas, fikk jeg som stiloppgave ved opptagelsesprøven temaet

til de sultende millioner», skriver Eines. Og videre:

«Man har ikke lov til å være uvitende om en slik mann — og jeg gjorde det jeg kunne for å få en slik viten Og jeg fikk vite litt om kaptein Quisling den mann som sammen med noen få medarbeidere kjempet den mest håpløse kamp som er kjempet».

*

Og så beretter han:

«Det var i 1922 at kaptein Quisling ble leder for Den internasjonale Hjelpekomite i Russland. Han hadde da vært militærattasje ved den norske legasjon i Helsingfors og i Petrograd i 3 år. Hans interesse for Russland og de russiske folk var ualminnelig. Han lærte seg sproget eller rettere sagt sprogene. Blant de andre europeiske makters sendemenn og agenter var han en autoritet.

Kaptein Quisling var leder av Nansenmisjonens praktiske arbeide i hungerdistrikterne i Russlands tidligere kornkammer der steppen slo avgrunnsdype revner på grunn av tørken, der det grå støv

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

av Olga Barényi

(Oversatt av ODD MELSOM)

I.

den franske revolusjon». Min skjebne flirte hånlige da jeg plaget meg med denne vanskelige oppgave. Robespierre, Danton, Marat — hvem spiste hvem, pokker også? Jeg bestemte meg for penselteknikken, med ganske svake, utviskede konturer. Dronning Marie Antoinette skjenket jeg storsinnet ennu flere liebhåbere enn samtlige romanforfattere hadde pådiktet henne. Revolusjonen selv var ganske enkelt herlig. Jeg lot aristokratenes holderulle så det var en lyst, som kulene i et keglespill bortover de rå bord til den umettelige enke, guillotinen. Og opp av den blodmettede jord på Enighetens og Forsonlighetens Plass — for et hyggelig og passende navn — stampet jeg med min blyant en ny og bedre og rettferdigere verden. På fjorten sider i mitt skolehefte. Med fullt av ekte demokrati og humanitet. På grunn av den gode stil fikk jeg Meget minus for oppgaven. Og hvorfor ikke? Jeg produserte for eksempel slike setninger: «De må dø, grevinne, for De tilhører fortiden, og folket er fremtiden, sa bøddel Samson saklig».

Tross min utpregede stupiditet gjorde skjebnen seg det besvær å banke på hos meg ennu en gang. Ved min avslutningseksamen. Jeg skulle beskrive den russiske oktoberrevolusjon, skjønt vaktmesteren, som jeg hadde bestukket, hadde forsikret meg at oppgaven ville bli Afrikas ville

dyr. Løvene og krokodillene var således ubrukelige, og jeg måtte til med Denikin og Kolttschak og en skjegget mann som kom til Russland i en plumbert vogn fra Sveits gjennom Tyskland for å utbre kommunismen bak fronten. Det var enten Trotsky eller Lenin, jeg kalte ham forsiktigvis bare «den røde fører», og jeg lot ham holde en lang tale på Den røde plass i Moskva. Om det sanne demokrati og om den fremadskridende humanitet, såvidt jeg husker. I mellomtiden hendte det noe i Kronstadt eller ved Kronstadt, pokker også påny. Spiller ingen rolle, Kronstadt og den lille revolusjon i Kronstadt er uten betydning ved en avgangseksamen. Jeg lot matrosene lage litt mytteri, uten å antyde hvem som gjorde mytteri mot hvem. Jeg slepte også raskt bonden fra landsbyen Pokrovskoje frem og lot ham udadelig myrde av fyrst Jussupov. For dette fikk jeg Meget minus og ble en student, som drev omkring i konsertsalene og stadig var forelsket i Mozart og Beethoven.

Så kom skjebnen til meg for tredje gang, for det står skrevet «Salige er de som absolutt intet har i skallen» eller noe lignende. Skjebnen slo en tykk bok i kaffebordet hvor jeg nettopp holdt et foredrag om det sanne demokrati og den moderne humanisme, og gikk så. Slik stiftet jeg bekjentskap med Alja Rachmanova, med

(Forts. side 7)

dekket alt og man nesten ikke kan puste fordi halsen tettes av det fine støvet, og selv den saftigste melon minner om mursten. I dette inferno var

(Forts. side 8)

Flekktjufus. Quislings første inntrykk da han kom til sitt distrikt i Ukraina. Nakne lik slenger hulter til bulter på en kjerre som slakteskrotter

Gutt som har drept og spist sin bror.

OLAF HOLM:

Den forunderlige krigstilstand

En behøver ikke være jurist for å forstå, at dette er sunn og riktig lovfortolkning. Tvert imot. En må være jurist for ikke å forstå det.

H.R. Justitiarius Emil Stang.

I.

Ovenstående bitende kritikk er ikke myntet på den angivelige krigstilstand som det påstås at Norge befant seg i etter kapitulasjonen 1940, men det passer utmerket på de mange forsøk på bevisføring i den sak og meget annet også, etter at den moskovittiske jus fikk innpass i landet.

II.

Vi har etterhånden opplevet, at de forskjellige påstande, som man har forsøkt seg med som lovlig grunnlag for «retts»oppgjøret, slik som Elverumsfullmakten, kollektivt ansvar o.l. omsider i taushet har fulgt det gode råd, som under analoge forhold ble git for ca. hundrede år siden, nemlig bag kistens fire vegge at forholde sig aldeles død.

Det som står igjen, eller rettere sagt stod igjen, av denne medtatte skanse, har Sverre Helliksen i en artikkelserie i dette blad nylig rasert. Som «naturlig» er ble de nektet opp-takelse i det blad, hvor de rettelig hører hjemme. Han vil ikke få noe svar. Det er nu engang Herr Allemannsens måte å erkjenne sannheten på.

III.

Siden det nu — i forståelse av at «retts»oppgjøret ikke hviler på norsk lov — er blitt tutet oss om ørene, at det er i overensstemmelse med folkets (det norske folks) naturlige rettsfølelse, så kan det være grunn til å se litt nærmere på hvordan denne rettsfølelse kom til uttrykk, fortrinnsvis i gjerning, under okkupasjonen. Tøvet om folkets rettsfølelse tok forøvrig folket selv livet av i

Langelandsaken. Selv fremstående representanter for den moskovittiske jus er etterhånden kommet til at folkets rettsfølelse er rettens sanne kilde.

IV.

Noe av det første, som skjedde etter våren 1940, var at Administrasjonsrådet satte igang statens bedrifter slike som Raufoss ammunisjonsfabrik, Kongsberg våpenfabrik og Hortens Verft til arbeide for den makt, som man altså var i krig med.

Administrasjonsrådet oppløste også hæren.

Forretningsstanden sluttet seg i flokk og følge til det av okkupanten opprettede Deutsche Handelskammer in Norwegen, etter en uttalelse

(Forts. side 8)

« — vilket førkunades med stor skylt».

Göran Assar Oredsson:

En veckas vistelse i dagens Berlin

Upplevelser och känslor antecknade i dagsboksform

Nordisk Rikspartiets leder Göran Assar Oredsson var for noen tid siden sammen med partiets sekretær Vera Lindholm, som selv er født og oppvokset i Berlin på et orienteringsbesøk i den omstridte by og han tilbød elskverdiggst å gjøre FOLK OG LAND's lesere delaktig i sine opplevelser og erfaringer med hensyn til forholdene. Vi ser med adskillig skepsis på de beretninger som offentliggjøres her om den tilspissede internasjonale strid omkring det ulykkelige Berlin og vi understreket da også overfor Oredsson at det ene og alene var sannheten vi ønsket. I innledningen til skildringen, som vil strekke seg over noen numre, skriver da også Oredsson:

Vi presenterer:

Vera Lindholm, født og oppvokset i Berlin, kom til Sverige 1945 og gjensers nå sin fødeby.

inte, den tiden är tyvärr förbi».

Vi kände oss pigga på en kopp kaffe, men ingenstans kunde vi hitta något som liknade vara kaffesalong. Vi frågade en ung besättningsman var någonstans ombord man kunde dricka kaffe? «Där», sade han, och pekade på den flottaste matserveringssalongen. «Ja men», sa vi, «vi skall bara dricka inte äta». — «Ja det kan ni göra där, ni kan gå in och sitta där utan att beställa någonting. Det är inte det kapitalistiska Sverige det här», svarade besättningsmannen. Vi kunde inte annat än konstatera: 1. att Ulbricht har sina omvända och 2., att den unge besättningsmannen hade rätt m.a.o. beträffande kaffet. Vi drack smakande gott kaffe i den flotta matserveringen.

Vi presenterer:

Forfatteren av denneartikkelserie, Göran Aassar Oredsson.

flickan ilsket och lägger passen åt sidan. «Skall vi vänta här», frågar vi och får ja till svar. Strax därpå kommer en officer fram till oss och ber oss följa honom. Bärande en tung väska och portfölj går färdan i slingrande trappor och mellan byggnader i hamnområdet tills vi är framme vid ett litet så synes obetydeligt hus med skylten passkontroll. Officeren ber oss vänta.

Här står vi för oss själva. Jag tänker, det här slutar illa. En kort kontroll över vad jag är för en «gäst» det räcker, dessutom har jag i porteføljen Nordiska Rikspartiets program, Nordisk Kamp, Folk og Land och flera skrifter avsedda för västtyska vänner. Vad skall ske om det blir kontroll av sådant resel gods? Vera är tyska till börd, skall de nu lägga beslag på henne, ja många nervöse tanker ilade genom våra huvuden denna morgon där vi stod framför passkontrollen. Nu kom emellertid of-

Forts. side 6

25.8. 1961.

Tåget MALMØ — TRELLEBORG kl. 23.18. Färdan mot Tyskland börjar. Sjövägen gick färdan vidare med den östtyska tågfarjen «Sassnitz», dock inte med järnvägsvagnarna från Malmö ombord. Ett östtyskt tåg väntade i Sassnitz, men innan vi hunnit så langt hände många både trevliga och mera nervpirrande episoder.

Några fler svenskar än vi fanns inte ombord kunde vi snart konstatera. Skulden härtill låg klart hos den svenska tidningspressen, som med sitt sensationsskrivande skrämt alla turister från Berlin. Endast öst- och västtyskar fanns ombord jämte en grupp japaner. När det ståtliga fartyget lättat ankar och vi länge nog betraktat det försvinnande svenska fastlandet, ansåg vi tiden inne för myntväxling.

«Östtyska eller västtyska mark», frågade den unge mannen i växelluckan. Veras humor förnekar sig aldri, utan raskt kom svaret «Reichsmark!» «REICHSMARK!», svarade mannen med det soligaste leende, «det har vi

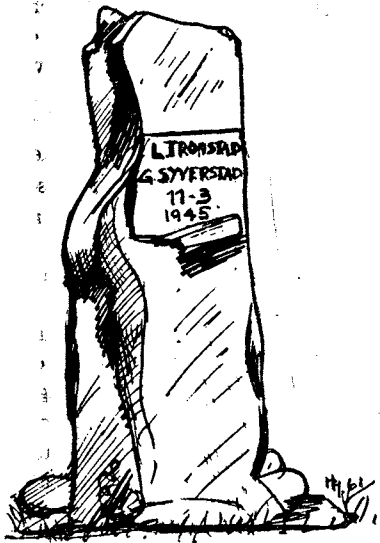
26.8 1961.

Kl. visar på 04,00 och «Sassnitz» saktar in farten. Fartyget är i hemmahamn och det betyder att vi om några minuter skall trampa tysk mark under fötterna. En mark som brännes av icketysk regim, regeras av en, för både oss och det tyska folket, förhatlig ideologi, den s.k. «Tyska Demokratiske Republikken». «Sassnitz» har lagt till och vi stå samlade på kajen. «Alla internationella gäster i kö till höger!» ropar med respektgivande röst, en uniformerad och pistolbeväpnad tjänsteman. Ordern efterlydes. Vi, de få internationella gästerna, stå i kö framför passkontrollspärren. Förvånadssnabbt gå medresenärerna genom och turen är kommen till oss. Vi lämnar fram våra pass. «Visum?», frågar flickan i spärren. «VISUM?» svarar vi. (Vi hade inte hemma i Sverige på någon resebyrå upplysts om något visumväg för resan till Berlin. «Ja, VISUM», skriker

« — all trafik var avspärrad med undantag av militärpolisens bilar och fotgängare.» Här vid Segerpelaren (Siegessäule) där gatan nu heter 17. juni gatan».

DRAMAET PÅ -

(Forts. fra side 1)

lige ting. Det var skumt der, men ikke mørkere i ildskjæret fra peisen og i lyset fra det sydvendte vindu enn at Tronstad kunne skrive lensmann Lognviks forklaring, og denne kunne gjennomlese den for vedtagelse. Se situasjonsskissen.

Lognvik skrev hjem. Som det, som kjent hendte i likvideringstilfeller fikk ofret anledning til å skrive til hustruen at hun ikke skulle engste seg! Besynderlig var at kidnapperne dvelte så lenge på støylen. De måtte jo kunne tenke seg at lensmannens forsvinnen måtte vekke oppsikt i en familie, så preget av samhold og omsorg for hverandre som Lognviks.

Løseren må nu holde seg følgende momenter for øye: Den våpenløse lensmann Lognvik var bevoktet av tre mann i relativt god form. De hadde minst hver sin pistol. De hadde to USA-karabiner med ti patroner i magasinene.

Men — de hadde ikke stillet vakt utenfor og nu var det gått 11 timer siden lensmannen dro hjemmefra

Broren — Johans Lognvik — kom denne søndagen (11.3.44) til lensmannsgården for å høre høymessen. —

Da Torgeir ikke kom hjem — ante Johans uråd og fikk med seg lensmannens tjenestevåpen en gammel revolver med 5 — fem patroner (med blykuler) i. Han fulgte sporene til Syrebekkestøylen og gikk inn i det første rummet kl. 19, eller kanskje litt senere. Dette hørte de andre. Vi grep til våpen, vitnet Landsverk. J. L. tar opp døren til oppholdsrummet med venstre hånd. Johans Lognvik roper: «Hvem er der?» Intet svar, men G. Syverstad drar

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

opp en pistol fra bukselommen. Johans roper: «So upp med hendane». Syverstad skyter fra hoften mot ham, der han står i døren på 3,5 m. hold. S. bommer. Johans svarer momentant og Syverstad stuper på gulvet med pistolen under seg. Han har et lavt lungeskudd i venstre side. Etterpå viser det seg også at han har et sværkalibret skudd midt i pannen. Dette har ikke noen av Lognvikbrødrene skutt. Det må være satt inn etter kampen. Det antas at ingen kan leve med to slike skudd, men Jon Landsverk vitnet at Syverstad pustet ca. 1½ time etter kampen.

Da løper Tronstad mot døren med pistolen i hånden. Begge skyter. Tronstad og J. Lognvik kommer i neveg og ildkamp i selets ytre rum. I denne kamp faller professor Tronstad. Mens dette står på river lensmann Lognvik til seg en karabin og styrter ut i det ytre rum for å hjelpe sin bror. Han tar et tak i den som ligger øverst og løfter ham opp. Johans Lognvik, som tror det er en motstander, setter revolveren mot sin brors bryst og trekker av, men våpnet er utskutt. Lensmannen roper da: «Det er meg, Johans!»

Tredjemann, Jon Landsverk, ble som sagt sjokkert, og brukte ikke sin Colt kaliber 11.25. Alt foregikk i løpet av ca. 30 sekunder!

Uten å røre denne mann som hadde lokket lensmannen inn i bakholdet og som utvilsomt skulde føre til likvidering — for brødrene hjem til bygden.

Professor Tronstad var i følge en redegjørelse av ing. Jomar Brun en ekspert på bl. a. Tungt vann som han hadde eksperimentert med i Norsk Hydro fra 1933. Han dro under okkupasjonen til London. Da tyskerne en tid under okkupasjonen interesserte seg for Hydros sterkt økede produksjon av tungt vann kan vel prof. Tronstad ha blitt fristet til å trosse både briters og nordmenns innstendige råd om ikke å innlate seg på å søke å gripe inn i disse ting på okkupert område. Tiltaket hans, som vitnet om personlig mot, kan ikke folkerettslig få lovlig status. Kidnappingen o. a. fikk bare uheldige følger for det illegale arbeid. Dette skal påvises ved sitater fra bl. a. Knut Haukelids bok.

Ingen politiske dommer for «drap», ingen uriktige vitneprov, ingen skandaløst for tegnede rettsreferater (redaktør O. Hasselknippe atter i spissen) kan dølge den oppfatning i brødrene Lognviks

MOTILD

(Forts. fra s. 3).

Vår gamle politiker er død og borte, bare Churchill har etter Görings spådom fått oppleve å æte de sure frukter av sin va banquepolitikk med Europas og Englands dyreste interesser. Men barna etter ham får svi for farens moralske ryggskade, for fedrenes synder nedarves på barna i generasjoner. Den nåværende slekt får føle gjengjeldelsen og må stå med to tomme hender mot megatonbombene. Om å tenne motild, møte fienden på hans egen mark og med hans egne våpen, har vi fra jesuitismens historie et klassisk eksempel. Omkring 1800 tallet levde en professor Adam Weishaupt, som var en fiende av jesuittene. Han bygget opp en hemmelig organisasjon som han kalte «Illuminatørenes orden». Weishaupt tok i bruk alle de kunstgreper og machinasjoner som preger de åndelige øvelser som gjør en jesuit til det smidige redskap i den katolske kirkes hånd. Til de viktigste hjelpemidler herunder hører hypnose, suggesjon, autosuggesjon, altså det en med et moderne ord kaller hjernevask.

Idéen var god, men det skortet meget på realisasjonen dessverre. Weishaupt ville tende en motild, men som vi kjenner fra vår egen nyere historie, vil verden helst bedrages, ergo blir den bedratt. Alf Larsen har usvikelig rett: «Løgnen er satt i høysetet, bedraget gjort til lov, forbrytelsen akseptert som det naturlige for apemenneskene og umoralen som lykkegrunnlag». Da kommer hevneren og holder dom på tidsløgnens ytterste dag.

Hans Egede Nissen.

egen bygd, at det å hindre på denne måte en lensmann i hans lovlige ærend — det er å gå mot loven. Det å frakjenne Johans Lognvik nødvergerett da han gikk inn og befridde sin bror (for å redde dennes liv) mot vepnet overmakt — og attpåtil idømme ham 10 års fengsel for drap og lensmannen 5 år for forsøk på drap — samtidig med at den brutale, ikke nødvergerettsbestemte nedskyting den 9. mai 1945 på Lognvikåkeren av brødrenes 79 årige far Halvor Tarjesson Lognvik er gått upåtalet hen — det er slike brutale rettskrenkelser som det ikke kan ties til. Det bør selvsagt innledes rettslig forundersøkelse mot disponent Bjørn GARDSJORD, som foretok denne ugjerning.

(Fremstillingen fortsetter).
Syrebekkestøylen 15.10.-61.

Alexander Lange.

Vistelse i dagens Berlin - -

(Forts. fra s. 5)

ficeren tilbake i sällskap med en civilklædd man. Vi steg in i ett litet rum. Ja, meget litet og torftigt! Om østregimen ville göra lite reklam för sig, så borde ju sådana inrättningar som passkontroll se lite kontorsaktigt ut åtminstone. Rummet hade en säng, ett par skåpmöbler i trä, ett skrivbord med en lampa. Så lik en skarp förhörslampa.

Nu blir det förhör, tänkte vi! Den civile hade våra pass i handen. Till mig lämnade han passet och en visumbblankett att ifylla. Själv fyllde han i visumbblanketten åt Vera. Således erhöj vi nu visum för resa genom Östtyskland både i tur och retur och det lättade vår kassa med ca. 30 kr., och lettade våra farhågor helt, då vi hörde den civilklädda tjänstemannen ilsket svara officeren med, på densammes fråga, «Skall vi inte göra en större undersökning?» «A S C H! Följ nu damen orh herrn till tåget». «Ja, då skall vi skynda oss», sade officeren och följde oss springande till det väntande tåget. LYCKLIG RESA!, skrek han som avsked.

Tåget var gammalt och skralikt. Vi gjorde genast «orderbrott», i det vi lutade oss ut genom fönstren och slukade med ögonen varje meter av tysk mark vi kunde skåda. Det stod annars på båda tyska och (om vi tydde rysken rätt), «Förbudet luta sig ut genom fönstren». För mig kändes det, att nu rullar jag fram över en jord, som mer än någon annan färgats röd av sönnernas blod. Varje trädstam jag betraktade i landskapet och skogarna, så tänkte jag, där har tyska soldater stupat för att Europa skulle leva. Här har trupper dragit fram, där har fienden skövlat. För Vera kändes det som att komma hem. Kl. 09.00-tiden var vi framme i Berlin.

*

I Berlin mottogs vi av en SJ-man. Han bar en skylt med teksten «Resande till och från Sverige». Denne slussade oss genom Östtyska Folkpolisens passkontroll till tåget mot Bahnhof Zoo i Västberlin. Nu gick kontrollen bra. Folkpolisen klädda i svarta uniformer, mycket snarliga SS-uniform, var artiga och korrekta. Genom runsförmedling i Bahnhof Zoo ordnade vi rum på pensionat. Pensionatet låg på Mommsen-strasse 27 och det visade sig att i samma hus var BVN — «Bund der Verfolgten des Naziregimes e V Berlin» förlagt, vilket förkunnades med stor skylt

«Guds Kvern»

I samband med mitt innlegg i FOLK OG LAND nr. 25 med ovannemnde overskrift skuldar eg å melda at det var justisminister h. v. Jens Chr. Hauge som heldt minnetala i kringkastinga over general Ruge.

Olav Sending.

invid porten. Ja, slumpen är ibland oberäknelig tänke vi! Vi tänkte mera på de stackars tyskarna som förföljdes och drevs över gränsen i den stad vi nu befann oss. Vi vilade nu ut några timmar efter vår resa, och det hann bli kväll innan vi åter stod på gatan och styrde våra steg mot bussen, som åkte linjen närmast Brandenburger Tor. Brandenburger Tor var vårt mål.

Närmaste hållplats till Brandenburger Tor var Kongresshalle, av berlinarna kallad «den gravida musslan». Här steg vi av och gick genom den tjusiga Tiergarten (Djurträdgården) över till Siegesallén (numera 17 junigatan). Den breda, vackra pampiga och historiska paradgatan låg öde och nästan tom. All trafik var avspärrad med undantag av militärpolisens bilar och civila fotgängare. Mitt i gatan lyste den gigantiska Siegesäule (Segerpelaren). Och där framme låg BRANDENBURGER TOR. Andra sidan Brandenburger Tor fortsätter gatan — UNTER DEN LINDEN!

Ja, där var Brandenburger Tor, opplyst i strålkastarsken, avspärrat med taggtrådshinder, med engelska soldater i väst och östtyska folkarmister i øst. Man såg Brandenburger Tor som en tysk protest mot de allierades idioti! Straks nedanför den ryska soldatkyrkogården sperrade bommar över gatan av trafikanterna (som nämnt fotgägarer) och den bevakades av västtyska gränspoliser. Framför ryska soldatkyrkogården och krigssegermonumenten var taggtråd dragen längs med gatan bakom bommen, och där patrullerade engelska soldater av och an. Tyskarna stod tysta vid bommen med ögonen fästade på Brandenburger Tor. Det låg blott vemod i dessa blickar. En liten hund vågade dock skälla ut sin mening med all kraft åt de stampande engelsmännen. Det väckte en stor munterhet at höra hundens ilska skäll mot soldaterna. Den lilla modiga som vågade göra det, tänkte vi, och Churchills ord 1941: «Vi skall på allt sätt hjälpa vår Sovjetallierade» hade fått en vendning som väl ingen stackars engelsk soldat i Väst-Tyskland vill bli påmind om?! Vi avslutade dagen med en tallrik god soppa och återvände till Pensionatet.

(Forts. i neste nummer)

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

De internasjonale organisasjoner —

(Forts. fra s. 1)

forandring skal bli i det engang fastsatte. Alle vet at i Norge har et nytt parti ingen chance til å gjøre seg gjeldende fordi en har en valgordning som hindrer det i å komme til orde. I Tyskland er det på lignende måte. Der har man en klausul om at intet parti kan bli representert i nasjonalforsamlingen, som ikke får minst 5 prosent av stemmene.

Hele ordningen virker der som her slik at det ingen vensensforskjell er på dette og på Ulbrichts karrikaturvalg i østsonen, der hvor de styrende fortsatt får alle stemmene, mens en samtidig må gjerde hele sonen inne i murstein og piggråd for at ikke de som avgir disse Ulbrichtstemmene skal forsvinne over til Vest-Tyskland.

Et annet punkt en må ta i betraktning er de sterke tradisjonelle separatisttendenser som gjør seg gjeldende hos Adenauer og mange av hans feller. For dem er ikke Tysklands enhet en hellig drift. Deres hjerter og deres sinn hører mere hjemme på den annen side av Rhinen, eller kanskje helst i Karl den stores hellige katolske rike.

Tross alt kan man dog kanskje spore noe av den onde samvittighet hos disse svikpolitikere, disse halvtyskere som tjener fremmede interesser. Pussig nok er det nettopp i forholdet til den østtyske Ulbricht denne onde samvittighet nå kommer til orde.

De aller fleste av disse ledende politikere har selv enten direkte eller iallfall indirekte kjempet mot det Hitlers Tyskland, som jo dog også til syvende og sist var deres eget fedreland. De er medansvarlige for den skjebne som rammet ikke bare Tyskland, men hele Europa, og naturlig nok forsøker de å velte ansvaret fra seg ved å gi Hitler skylden for alt, både for fortid, nåtid og fremtid.

Så opplever man da det groteske at de ledende vesttyske politikere med Adenauer i spissen, da de ble stillet ansikt til ansikt med resultatene av sin egen forfeilede politikk ved det østtyske kup i Berlin 13. august, hevdet at Ulbrichtpolitikken bare var en fortsettelse av Hitlers, at han i sin folkehær hadde tatt Hitleroffiserene til mønster, at de kommunistiske ungdomsorganisasjoner var bygget opp etter mønster av Hitler-Jugend. De grep kort sagt til en ny nedrakning av de offiserer og de ungdommer som i selvforglemmende ofervilje hadde ydet det siste for å redde nettopp den tyske enhetstanke og det tyske rike.

Dr. Peter Kleist kommer inn på dette i en artikkel i NATION EUROPA og skriver bl. a.:

«Hva vil man oppnå med denne sammenligning mellom Hitler og Ulbricht, Wehrmacht og Folkearmeen, Hitler-Jugend og FDJ? At bundestyskerne, som engang med 99 prosent sa ja til Hitler og medvirket, skal løpe over til den hermed lanserte etterfølger? Eller at Vesten like godt straks skal kapitulere før den nye Hitler med Krustsjov som forbundsfelle lekende lett ruller over dem?

Denne tale er så tåpelig at den nasjonalt sett overhodet ikke er forklarlig. Den kan bare være født av den dype, ikke tilstøtte skyldbevissthet om at man har deltatt i (det som Churchill kalte) slaktingen av «det feilaktige svin».

Og så kommer dr. Kleist inn på et forhold som i høy grad burde interessere hele den vestlige verden fordi det berører alle så intimt:

«Det mangler altså hos oss i Vest-Tyskland, men også i store deler av den vestlige politikk, enhver forutsetning for å forstå Kremles holdning. De antasjonale fraser om overnasjonale og «supernasjonale ordninger» har fordummet vesttyskerne i den grad at de — trette og mette — er beredt til å betru vår skjebne til det største og høyere kollektiv. Med andre ord: det egne ansvar blir delt opp så lenge til hver av de delende ikke lenger mener å merke det. I spissen for denne kollektive ordning står FN, hvor man overlater til den teater-hellige Nehru og hans 98 kolleger å avgjøre ting som de ikke forstår seg på og som ikke angår dem».

Også Fellesmarkedet i den foreliggende form er et slikt kollektiv, og siden våre politikere nå står i ferd med å drive oss inn i det uten å forelegge saken for det norske folk, kan det ha sin interesse å gjengi en amerikansk røst om saken. En får vel si at «San Francisco Chronicle» her slipper katten ut av sekken:

«I en nettopp offentliggjort bok av den mellomeuropeiske filosof Adolf Hitler kommer det til uttrykk frykt for et trykk fra USA's side på Europa. Han ønsket faktisk Europas forente stater, ulykkeligvis ledet av herr Hitler — og heldigvis ikke virkeliggjort.

Men etter krigen er foreningen dog kommet i gang.

Amerikanerne behøver ikke å bekymre seg over det så lenge foreningen forblir rent økonomisk. De fleste medlemmer er jo bundet ved avtaler til USA. Men hvis den økonomiske kraft — hvis det ikke blir krig — utvikler seg så langt at en politisk sammenslutning blir mulig, da kunne det oppstå bak-

tanker hos amerikanerne. For Europas forente Stater, så nyttig de kunne være i den øyeblikkelige situasjon, er ikke noe en nødvendigvis vil ønske seg for alltid. Hvis en ny Hitler skulle ta ledelsen av Europa i sine hender, selvom det først ble i neste århundre, så ville det være slemt for Amerika. (Enn omvendt?)

Washington, Monroe, Lincoln, Wilson og F. D. Roosevelt hadde alle sine vanskeligheter med Europa. Alle var glad for at Europa ikke var samlet på deres tid og de strebet alle etter å splitte det».

Det er dette USA både Norge og de andre europeiske stater mere og mere lenker sin skjebne til, og som de ikke vil slippe trass i det grove forræderi mot den europeiske tanke og en lang rekke like klare vitnesbyrd som det foran nevnte.

Og kanskje ligger det en enda større fare bak det som nå foregår på det internasjonale plan, og hvor Norge så lyder hopper med. Kanskje har denne politikk sine røtter helt tilbake i de gamle jødiske storhetsdrømmer. Iallfall skriver det amerikanske blad «Economic Council Letters» bl. a. følgende:

«Kennedy's palassgarde planlegger innsmeltningen av USA i FN, og dets underkastelse under en verdensregjering. Rooseveltklikkens gamle drøm skal dermed ennå virkeliggjøres. Hånd i hånd med dette utopiske forehavende går bestrebelsene på å avvegne USA, fordi bare en verdensregjering skal ha retten til å holde vepnede stridskrefter. Det går rykter om at Kennedy vil forelegge neste FN-forsamling denne fantastiske plan, og de som går inn for den hevder at dermed er også Tysklands-spørsmålet løst».

Under disse omstendigheter får en kanskje være takknemlig for at FN er ute i hårdt vær nå, i første rekke takket være Sovjetsamveldet, som trass i hva en kan si om dette despotiske styre ellers, dog på mange måter synes å ha en våken nasjonal sans. Hvis den kan komme Europa til gode, så får en være takknemlig trass i alt.

Men hva en slik overlatelse av suverenitet og verdensbestemmelsesrett kan føre til, viser kanskje nettopp forholdene nå, da USA på ny i sine ulykksalige «forhandlinger» med de røde herrer, synes å være villig til å akseptere følgende ordning for FN: som generalsekretær (midlertidig) en burmeser, som vise-generalsekretær en russer, den amerikanske neger dr. Bunche, en inder og til slutt en «afrikaner».

Hvor det blir av Europa og

Dødsdansen i Prag - -

(Forts. fra side 4)

hennes roman, «Studenter, tsjeka, kjærlighet og død». Dagboken til en russerinne som hadde opplevet revolusjonen. En stor schlager dengang. Boken var imidlertid helt anderledes enn begge mine to stiler om de to revolusjoner. Ikke utvisket med en pensel, men malt med blod, med hjerteblod. Et monument av blod og tårer! Slik var det altså i Russland dengang? Slik skrek angivelig de døde, og slik fikk man mange penger for en sensasjonsroman. Studenter? Kontrarevolusjonære var det, lutter tilbakeliggende. Tsjeka? Men, min kjære fru Rachmanova, det er politisk polit i alle land, men i alle land er det også lover som binder hendene på det politiske politi. Kjærlighet? Har man virkelig tid til kjærlighet, når man stolper frem over lik eller stammer Deres store kjærlighet fra Ottakring, fru Rachmanova? Og døden! Deres død, fru Rachmanova, er en politisk sprelleman, som De gir en ny drakt i hvert kapittel av Deres sensasjonelle makkverk. Slik De har beskrevet det dør intet menneske, i høyden svinnene på slaktehuset!

Jeg må tilstå at jeg til og med holdt et foredrag om dette, og mine kolleger ved det filosofiske fakultet applauderte meg fordi jeg var ung, ikke stygg og temmelig dum.

Skjebnen hadde imidlertid fått nok av meg, og kom først tilbake i året 1945. Forkledt som revolusjon, den tredje revolusjon. Uten skolehefte og uten noen roman kastet skjebnen meg ut av min luksuriøse bolig, ut på gaten, mellom barrikader og lik, og alt, alt stinket av blod. Der var jeg med mitt sanne demokrati og min fremadskridende humanitet. Jeg så spebarn naglet til husdørene som flaggermus, og ingen, ingen spurte dem, disse jamrende spebarn om de hadde vært i SS eller Gestapo. Jeg så gamle menn og gamle kvinner brenne på bålet mens talerne preket om det sanne

Europas interesser i dette kan enhver tenke seg. Og dertil er vel dette bare en smakebit på hva der senere er tiltenkt oss som verdensstyrelse.

Det er såvisst all grunn til å vise den ytterste varsomhet med vår deltagelse i internasjonale organisasjoner, og det gjelder både det NATO, som vil svikte oss på samme måte som det nå svikter den tyske enhetstanke, det Fellesmarked som har forkastet den nordiske tanke med et fedrelandenes forbund, og det FN som er sluttstenen på menneskehetens umyndiggjørelse under en farlig internasjonal klikks despotiske herredømme. Det nye Babels Tårn, som det kalles i en artikkel i FOLK OG LAND.

demokrati og humanitet, og de skrek så forferdelig de som bren-te. Skjebnen lo av meg da jeg krøp på alle fire uten å føre det store ord, bare feig, med bare en eneste setning som min hjerne ennå kunne forme — for mot, det er intet annet enn flukt forover. Herunder bygget jeg stadig. Da jeg drakk det stinkende vann fra Moldau, hvor de oppsvulmede lik fløt. Da jeg spiste brødet som jeg hadde røvet fra likene på gaten.

Jeg bygget et minnesmerke av papir, et minnesmerke for de hundretusen tyskere og seks hundre tsjekkere i Prag, som den grusomme stemme fra pragerkringkasteren myrdet, et minnesmerke av papir for de tyske hunder som man hadde hakket pøtene av, fordi de skulle ha hevet potene til tysk hilsen. Et minnesmerke av papir for Julia, som i min roman heter Marta Konrad. Et minnesmerke av papir for den lille Lilly, som jeg ikke kunne la dø, og som jeg slepte rundt med i 12 lange år, det lille, stille lik. Jeg spør dere, mine lesere og leserinner, tror dere fremdeles slik som jeg tåpelig trodde, at det finnes noen ideell revolusjon? Jeg har ikke malt personene i min roman med pensel. Jeg forsøkte stadig å lyve og formilde, men de døde skrek «Sannheten»! Hvorledes beskriver man sannheten? Med kost eller pensel? Hvorledes beskriver man de mange blå som merfugler som blir som en døds-vakt hos den svangre kvinne? Hvem av oss har egentlig drept henne? Revolusjonen? Naturligvis revolusjonen, men det er dog menneskene som lager revolusjon.

Tolv år er gått siden da, og hver dag står de døde opp, de døde som Pragerrevolusjonen myrdet. De lever, de vil leve, de har en stemme, og den som har en stemme er ikke død.

Et minnesmerke av papir for de døde fra Prag. Et minnesmerke av papir for den mann som heter Martin i min roman.

Mine ukjente venner, det avhenger av dere om mitt minnesmerke av papir skal bli kastet vekk sammenkrøllet. For jeg er jo intet, jeg er bare en død, som tilfeldigvis må leve videre og ikke har noe annet å gjøre enn å vente på en liten grønn vogn. For jeg er

Forfatterinnen..

*

I neste nummer bringer vi en fortegnelse over romanens hovedpersoner slik forfatterinnen, beskriver dem.

(Fortsettes).

Bergs Assuransebyrå
ALT I FORSIKRING
Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Nansen og Quisling-

(Forts. fra side 4)

det Quisling arbeidet. Der var hverken vann eller mat, mens ville barn i hundretusener sultne som ulver kunne knuse skallen på bønder med murstein når de mistenkte dem for å ha skjulte forråd. Der var millionarmeer av lus som bragte med seg smitten fra de døde og døende ofre for tyfusen, og en formering uten sidestykke i historien».

«Men dette var ikke det verste», skriver Tidens Tegns medarbeider. «Men det var at her holdt en mann ut, en nordmann og hans hjelpere, som uten stans kjempet døgnnet rundt for å redde mennesker, hundretusener på randen av hungersdøden, i hytter, kjellere, i rennestenen og i huler ...»

Ute i verden var politikerne opptatt med å drøfte sine problemer Det var slett ikke så underlig at jeg har sett bolsejvikere som har spyttet foraktelig når de hører tale om socialdemokrater mens de tar lua av seg når deres motstander (den anti-kommunistiske) Quislings navn hvikes».

«Nansen oppga i en rapport i 1922 antallet av sultende mennesker til 45 millioner i Volgadistriktet, Kuban, Krim og tilstøtende strøk av Svartehavet, og i Ukraina

En Røde Kors søster fortalte: Ingen som ikke har sett det kan forestille seg denne virkelighet. Døde og døende ligger i gatene, fyller skjuler ofte ikke kroppen. De døde slaktes, hadde jeg nær sagt, stykkes opp og spises».

Dette refererte Nansen i et foredrag etter et besøk i hungerdistriktene. Menn, kvinner, gale av sult, går til kirkegårdene, graver opp og eter lik. Men ikke nok med det. I sin fryktelige fortvilelse og galskap er de begynt å drepe hverandre. Foreldre dreper sine barn».

Vidkun Quisling hadde den daglige ledelse av dette kjempearbeide, i hungerdistriktene.

Det heter ellers i Tidens Tegn's reportasje at Nansen slet seg halvt ihjel for å få Amerikas og Europas folk til å forstå litt av redslene. Og til slutt lyktes det ham også å få dannet hjelpekomiteer i forskjellige land. Og etterhvert kom det store internasjonale hjelpearbeide i gang, Røde Kors, kvekerne, og amerikanske hjelpeorganisasjoner som Hoover-Misjonen.

I Tidens Tegn's reportasje gjengis videre fra Jon Sørensens verk «Fridtjof Nansens saga»: Innenfor Nansen-misjonens hjelpearbeide inntar det som kaptein Quisling ledet i Ukraina en fremtredende plass Det virket over-

raskende at det skulle være hungersnød i dette frodige land Quisling dro ut på en ti dagers befarings. Det var, sier han, underlig å komme inn på gårdene nu, gårder der det hadde vært velstand. På veggene henger bilder av gårdens folk, velkledd og vel-fødde folk. Nå — med en stum håndbevegelse mot gulvet. Det vil si omsatt i ord: lik og filler

Hvor likt Quisling, den tau-se mann, når han istedet for å si noe gjør en taus gestus. Han venter en smule forstand og begripelse av sine tilhørere. — — — Man ser den ene-stående generalstabsoffiser i arbeide. Han leder krigen mot hungeren og døden, mot vanvidd og kannibalisme. Rolig og nøktern, intens som en ladet dynamo».

«Nansen ga ofte uttrykk for sin beundring for Quislings dyktighet i administrasjonen av Nansen-misjonens arbeide. «Jeg skulle ønske», skriver Nansen en gang, «at vi kunne vise vår påskjønnelse av deres arbeide, men dessverre, som De vet, er det pengemidler det står på....»

Og så skjer det forunderlige at nettopp denne mann, hvis uegennytte var helt legendarisk, hvis fedrelandskjærlighet var som en besettelse, hvis offervilje var grenseløs — ikke bare ties i hjel under et Nansen-jubileum — men i leksika over hele verden er gjort til prototypen på en — landsforræder.

Og hans navn er over hele verden gjort identisk med et skjellsord.

Halldis Neegard Østbye.

Den forunderlige - -

(Forts. fra s. 5)

av daværende regjeringsadvokat. Dette Handelskammer hadde sitt eget tidskrift, som (uvisst av hvilken grunn) ikke er tilgjengelig for den gemene mann i Universitetsbiblioteket. Det er vel ikke verdt å være så infam å røbe navn på bidragsytere til dette tidsskrift og krangel om honorar. Respekten for de høyere grader innen vårt ordens- og medaljevessen kunne komme til å ta veien inn bak kistens fire vegge, den også. Kammerets arkiv skal være overmåte interessant, men heller ikke tilgjengelig. Hva nu årsaken hertil måtte være.

V. Ut på høsten 1940 holdt kong Haakon en tale fra London til sine kære landsmenn, hvori han påla dem å avholde seg fra ethvert skritt som kunne berettigede okkupanten til repressalier. En klok tale på linje med regje-

FARLIG KAR!

Mens den kommunistiske dumpekandidat Løvlien gjør sin oppvarming for fader Krustsjov i Moskva er hans hjemlige kumpaner opptatt på sitt vis. FRIHETEN kan således meddele at «Fagforeningenes Freds-Forbund har vedtatt en resolusjon om at den vesttyske utenriksminister Strauss er uønsket i Norge. Det heter i denne kostelige resolusjon blant annet: «Gjennom pressen er Fagforeningenes Freds-Forbund, Bergen, gjort kjent med at regjeringen har innbudt Vest-Tysklands forsvarsminister til å avlegge et offisielt besøk i vårt land. Det faktum at Frantz Josef Strauss var politisk offiser i Hitlers Wehrmacht viser at han var en betrodde mann i Det tredje Rike. Regjeringen kan ikke være ukjent med at den vesttyske forsvarsminister går for å være Europas farligste mann.» Men hva sier nå den prøyssiske kommunistjef Ulbricht til denne vesttyske konkurrent i fredsforskyrretet? For ikke å snakke om fader Krustsjov selv med hans megatonnbomber.

NOK EN BEUNDRER

Ellers er det ikke bare FRIHETEN og de andre fredsvennene som er begeistret for Krustsjov. Sophia Loren uttaler således: «Han er en mann som sikkert gjerne vil kysse meg. Da jeg engang satt ved siden av Krustsjov,

ring og Stortings standpunkt på Elverum. Der kom ingen advarsel mot den livlige tilstrømning til okkupantens festningsbygg!

Vi har, i sannhet, opplevet ikke alene en forunderlig krig, men også en påfølgende forunderlig «krigs»tilstand.

VI.

Men så hendte følgende: Quisling, som av Terboven var blitt landsforvist til Tyskland, kom tilbake derfra med nettopp samme program, for folkets holdning overfor okkupanten, som kongen hadde anbefalt sitt folk. Det passet nok ikke England og kanskje det ikke passet endel politikere av vårt vanlige format heller. Quisling hadde jo i sin tid vært ute med noen slemme avsløringer av landsmenns forbindelser i øst.

Nu ble der på engelsk initiativ fra vest og russisk (får en tro) fra øst organisert de såkalte motstandsbevegelser. Militært sett rent tull. Inntil

kløp han meg skøyeraktig i benet».

TYSK ATOMSKIB

Etter hva Deutsche Wochen-Zeitung meddeler, skal man kommende år påbegynne byggingen av det første tyske og europeiske atomskib. Det blir et lasteskib på 16.000 tonn.

INGEN SVALBARD-HISTORIE?

Etter hva AFTENPOSTEN meddeler har Adolf Hoel innstillet arbeidet med Svalbards historie, fordi Industridepartementet ikke vil bevilge flere penger. Norsk Polarinstitutt som er departementets konsulent har anmodet om at hovedverket blir forkortet, men dette har Hoel nektet å gå med på. Alt som er skrevet er nødvendig for å gi et korrekt inntrykk av Svalbards nyere historie, sier han. Hoel har som kjent arbeidet i 11 år nå med verket og det er samlet inn hele 10 000 dokumenter. Hittil har Industridepartementet bevilget 215 000 kroner til arbeidet, så det må synes temmelig meningsløst nå å lå det hele gå i stå.

ENIG

I HUNDEAVISEN sin skriver Anders Lange om innsamlingen til et Hammar-skjöldfond, som «en rekke arbeiderpartifolk med den uunngåelige faste underskriver av opprop, Gunnar Jahn nå har henvendt seg til offentligheten om» bl. a. disse fornuftige ord: «Hammar-skjöld var med i den periode av FN da den viste umiskjennelige tegn på åreforkalkning og snarlig død. Et FN i hendene på Sovjetdrabantene både i Asia, Afrika, Europa og Syd-Amerika, har ingen tenkende vest-europeer nytte av». Han burde ha tilføyet at ingen vest-europeer — tenkende eller ikke-tenkende heller kan ha noe nytte av et FN som i det hele tatt dirigeres av de fargede raser,

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

TH. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ eadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og helbare loftstrapper.

de siste dager utmyntet i kroner og ører inntil siste hvid. Patriotismen kan også være forunderlig.

Olaf Holm.

uansett om de er sovjet eller andre slags drabanter. For når det gjelder den hvite rases være eller ikke-være, så får en da i all sund fornufts navn kvitte seg med alt det fordummende demokratiske tullpratet.

UINTERESSANTE FORBRYTELSE.

Den store greske skipsreder Onassis er ikke så spesialrystet over påståtte tyske forbrytelser som resten av den demokratiske verden. Han later pussig nok til å mene at forbrytelser er forbrytelser enten de er begått av den ene eller den annen part. I et intervju med en journalist — gjengitt blant annet i HJEMMET — sier han blant annet: «Jeg spiste lunsj med sir Winston Churchill her en dag. Vi kom inn på nazistene i Tyskland og konsentrasjonsleirene deres. Jeg tillot meg å nevne at grekerne i Smyrna hadde sine Belsen og Buchenwald 11 år før Hitler kom til makten. Smyrna med sine 700.000 innbyggere brente i ukevis. Henrettelser og plyndringer skjedde i en målestokk som selv Hitler ikke klarte å oppvise maken til. Da tyrkerne ble lei av å slakte ned alle mellom 16 og 40, sendte de resten til en utskipningsleir. Av de tre millioner grekere i Tyrkia dro halvannen million av sted for aldri å vende tilbake. Den andre halvannen million eksisterer ikke mer».

DEN URPOLSK BY DANZIG.

Nå har polakkene klart å gjøre om Danzig til «den urpolske by Gdansk» og har vedtatt å feire byens 1000-års jubileum 22. juli 1962. Så der synes en til og med å være kommet lenger i historieforfalskning enn i selveste Norge.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgiro nr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land